

har sagt det. For mange Aar siden, ved Forliget i 1894, sagde jeg det samme. Det er det, der er Faren i Øjeblikket, det er det, der skal holdes Dem for Øje, at De staa lige overfor en Gjentagelse af 1894.

Den Gang fik vi et Forlig, som var en Ødelæggelse af Forsvarsvæsenet. Jeg siger ikke dermed, at vi nu staa lige overfor noget, der fuldstændig ødelægger Forsvarsvæsenet, men jeg siger, at vi staa lige overfor noget, der ikke skaber et Forsvar, hvilket er noget andet. I 1894 gennemførte man en Ordning, der, som vi alle vide, bidrog til, at man afskaffede den almindelige Værnepligt, saaledes at man fikerede den Styrke, der skulde gaa til Fodfolket. Men det var ikke det eneste, man gjorde. Man havde den Gang Fæstningen, og man skulde ordne Forsvaret med den for Øje. Et æret Medlem af Folketinget — jeg kan nævne hans Navn, det var Professor Scharling — skrev den 29. April i et tysk Tidsskrift, „Deutesches Wochenblatt“, at der var naaet det, at Folketinget havde bevilget Penge til Opretholdelsen af Hovedstadens Befæstning og bifaldet en efter denne afpasset Hæror-ning. Da jeg saa dette og var kommen til den Erkendelse, at det var urigtigt, fandt jeg, det var min Pligt at gøre opmærksom paa, hvorledes Sagen forholdt sig.

Nu var Forholdet det, at man igennem lang Tid havde gjort opmærksom paa, at naar man skulde ordne Befæstningsforholdene for København og Forsvaret af Sjælland overhovedet, vilde det være nødvendigt at overføre en Styrke fra Jylland eller Fyn til Sjælland for at forøge Styrken, idet man maa gaa ud fra, at naar Krigen kommer, kan Forbindelsen mellem Landsdelene være afskaaren, saa at man er henvist til at forsvare Sjælland med den Troppestykke, man har paa Sjælland. Det var foreslaaet i det Lovforslag, der var forelagt af Ministeren den Gang, men, som bekendt, blev Forligshæverloven lavet bag Kulisserne, ingen vidste, hvordan den var, ingen vidste, hvad den indeholdt, den Gang den blev vedtagen. Som Følge deraf blev Resultatet, at efter Loven skulde ingen Afdelinger overføres, og Forsvaret af Sjælland og Befæstningen skulde altsaa føres med de 20 Batailloner, vi den

Gang havde paa Sjælland ligesom nu. Men Forholdet var i en anden Henseende ikke ganske det samme som nu. Lige til 1894 havde vi jo haft den almindelige Værnepligt, saa at vi havde haft den store Tilgang. Altsaa, vi havde paa Sjælland og omliggende Øer et betydeligt Overskud i Styrke — jeg taler stadig kun om Fodfolket, de andre Vaabenarter forandredes ikke —, men vi kunde ikke enkadrere det, fordi man ikke kan enkadrere mere, end man har Kadrer til, og da vi kun havde 20 Batailloner og Kadrer til 20 Batailloner, havde vi kun 20,000 Mand, og deraf var 5 Forstærkningsbatailloner, der maatte anses for ubrugelige, saa at Forholdet i Virkeligheden var det, at vi ikke var i Stand til at forsvare os mod Landgang og ikke i Stand til at forsvare det befæstede København, thi dertil var forlangt 40,000 Mand, hvoraf 30,000 Infanteri.

Jeg skrev saa en Artikel i „Vort Land“ den 20. Maj for at gøre opmærksom paa dette, og den sluttede saaledes — jeg haaber, det maa være mig tilladt at oplæse dette Stykke —: „Vi maa ikke glemme, at de organisatoriske Mangler, vor Ordning lider under, dem kunne vi ikke skjule for fremmede, enhver kan læse sig dem til af vor Hærløve. Lige saa lidt ere vi i Stand til at skjule de Svagheder, vort Lands militær-geografiske Beskaffenhed rummer. Vort Fædreland ligger paa alfar Vej, Havet skærer ind mellem Landets forskellige Delé og splitter Forsvaret i Stedet for at samle det. Her er vort Forsvars Akilleshæl, og det er derpaa, der skal bødes gennem Ordningen. Men hvordan man end vil udføre denne, saa maa der, efter at man har anlagt Befæstningen, først og fremmest sørges for, at der haves den til Forsvaret af København fornødne Besætning. Her kan der ikke gaas paa Akkord. Besætningen skal altid være til Stede, og er det ikke Tilfældet, saa rummer Københavns Fæstning en langt større Fare for vort Fædrelands Fremtid, end om Hovedstaden aldrig var bleven forsynet med Fæstningsværker, thi Mangelen paa tilstrækkelig Besætning vil uundgaeligt medføre, at vi blive dragne ind i enhver Kamp, der føres af Stormagterne, under saadanne Vilkaar, at vore Farvande blive benyttede som Operationslinier af deres Flaader,